

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie)

ANTIFLUORIDIST DR. J. J. DE VRIES, MONDARTS, OVERLEDEN

Tien dagen voor zijn overlijden had ik mijn tweede gesprek met hem. Gelijk tijdens de eerste maal, trachtte De Vries mij met grote bereidwilligheid te overtuigen van de juistheid van zijn cariëshypothese en de overbodigheid van de fluoridering.

Zijn cariëshypothese is gebaseerd op de veronderstelling dat een onbekend agens in de pulpa vaatkramp zou veroorzaken met als gevolg het afsterven van dentine en glazuur, door gebrek aan voeding, waardoor de weerstand tegen bacteriën zou komen te vervallen. Een gelijk betoog staat, van de hand van Prof. Dr. K. Jarmer, stomatoloog, in het „Wörterbuch der Medizin“ uitgegeven in de D.D.R. door Prof. Dr. Zetkin, „verdienter Arzt des Volkes“. Gaf de uiteenzetting, welke in een benijdenswaardig vlot ononderbreekbaar tempo door De Vries werd gedaan, redenen tot verbazing, een antwoord op de vraag hoe cariës kan optreden in tanden en kiezen, waarin de pulpa is behandeld, maakte de indruk van het zoeken naar een onvindbare oplossing. Nochtans wist De Vries ook hier wel raad.

De overbodigheid van drinkwaterfluoridering werd zo sterk overtrokken, dat het duidelijk was, dat De Vries, als voorman van een uitgebreide lekgroep, op roem uit was. Hij vond fluoridering overbodig, een gefluorideerde tand een minderwaardige tand en onze gezondheid zou er niet mee gebaat zijn. De brochure „Enige feiten en vragen over waterfluoridering“, waarin zijn naam circa 33 maal wordt genoemd, bewijst welke invloed De Vries heeft gehad.

De tegenstanders kunnen niet nalaten om de onmogelijkste verhalen te vertellen en daarbij spoken op te roepen: gevaar voor carcinoom, algemene vergiftiging en fluorose, enzymvergiftiging, groeistoornissen, mongoloïde idiotie en Softenon-effecten.

Speciaal dit laatste vraagstuk, waarover in de literatuur niets was te vinden, gaf mij aanleiding mij tot De Vries te wenden. Met grote ijver schreef hij een opstel van Hirata over uit het in Nederland onbekende Japanse boek van Utzino „Medico-dental researches on fluorides“. Daarbij voegde hij een kopie van een publikatie van De Bock en Peters: „Effects of thalidomide on the development of the chick embryo“ (Nature 199: 1204, 1963).

Hirata beschreef een gelijksoortige studie, nam evenwel niet thalidomide (Softenon), maar natriumfluoride. Na het begin van de ontwikkeling van het kuikenembryo, werd tien dagen achtereen 0.1 cc 4000 (!) ppm NaF in het ei gebracht. De Vries vergeleek de gepubliceerde foto's van de kuikens na 19 dagen (2 dagen voor de doorbraak uit het ei) en zei: „De morfologische afwijkingen zijn gelijk.“ Later was hij zeer bereidwillig en leende mij zijn boek, waar op bladzijde 153 Hirata schreef: „Disturbance of ossification mainly consists of hindrance of Calcium deposition to osseous matrix and no marked changes are seen on such cells, which are concerned with ossification, as chondroblast, chondrocyte, osteoblast, osteocyte or osteoclast“, wat dan ook waarlijk geen wonder is, omdat

1 cc 4000 ppm NaF wel raad weet met het weinige calcium in een kippeï (60 mgr), zodat voor bot- en bloedvorming maar bitter weinig overbleef. Dergelijke afwijkingen zijn misschien morfologisch vergelijkbaar, maar op geen enkele andere wijze. En zeker niet bruikbaar bij de bestrijding van drinkwaterfluoridering met 1 ppm NaF.

Het overlijden maakte een einde aan de briefwisseling; moge de zon der waarheid nu onbelemmerd voor hem schijnen.

Dr. Y. J. van der Meulen,
Via Quiete 9, Lugano, Zwitserland.